ZAAK 5-65

Arrest van het Hof (Tweede Kamer) van 14 december 1965[1]

Samenvatting

Procedure — Arrest houdende nietigverklaring — Rechtsgevolgen — Beperking tot partijen en personen rechtstreeks bij de nietigverklaarde handeling betrokken — Arrest opleverende een nieuw feit — Begrip

Vgl. Samenvatting no. 4 van arrest 43-64 (*Jurisprudentie*, Deel XI, blz. 482).

In de zaak 5-65 :

ANDRÉ SAUDRAY,

ambtenaar bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap, wonende te Overijse (België),
ten deze domicilie gekozen hebbende bij Mr. Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte te Luxemburg, bijgestaan door Mr. Marcel Grégoire, advocaat bij het Hof van Appel te Brussel,

verzoeker,

tegen

de COMMISSIE VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

te Brussel, ten deze domicilie gekozen hebbende bij Henri Manzanares, secretaris van de Juridische Dienst der Europese Uitvoerende Organen, 2, place de Metz, Luxemburg, vertegenwoordigd door haar rechtskundige raadsman, Louis de la Fontaine, als haar gemachtigde,

verweerster,

betreffende de nietigverklaring van de weigering van verweerster van 29 oktober 1964 verzoeker in te delen in de rang A 6 met ingang van 1 januari 1962,

1 — Procestaal : Frans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt :

W. Strauss (Rapporteur), Kamerpresident,
A. M. Donner en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten die aan het beroep ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker is op 16 juni 1958 in dienst van verweerster getreden. Hij is eerst geplaatst bij de dienst „Salarissen en dienstreizen" en, volgens het toen van kracht zijnde rooster, ingedeeld in rang B 6, salaristrap 1.

In januari 1959 is hij belast met de functie van chef van de sectie „bijzondere gevallen" van de afdeling „Administratie van het Personeel", welke functie hij nog steeds bekleedt.

Nadat hij op 1 december 1961 de salaristrap 5 van zijn rang had bereikt, is hij bij besluit van 12 december 1962 in vaste dienst benoemd in de vijfde salaristrap van rang B 1, welke overeenkomt met rang B 6 van het vroegere systeem.

Op 3 augustus 1964 heeft hij bij verweerster een administratief beroep ingediend strekkende tot herindeling in rang A 6 vanaf 1 januari 1962.

Bij schrijven van de Voorzitter van de Commissie van 29 oktober 1964 is hem medegedeeld dat de Commissie van oordeel was niet gunstig op zijn verzoek te kunnen beschikken.

Het onderhavige beroep, dat bij de griffie van het Hof op 26 januari 1965 is ingediend, is tegen dit besluit gericht;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* in zijn verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage :

„1. het besluit van de Commissie van de E.E.G. van 29 oktober 1964 nietig te verklaren, voor zover zij daarin heeft geweigerd hem met ingang van 1 januari 1962 in rang A 6 in te delen, met alle gevolgen rechtens;

2. voor recht te verklaren, dat verzoeker met ingang van 1 januari 1962 moet worden heringedeeld in rang A 6, salaristrap 1, met alle gevolgen rechtens;

3. de Commissie van de E.E.G. te veroordelen om aan verzoeker het achterstallige salaris te betalen, dat hem, op grond van zijn rang, verschuldigd is sinds 1 januari 1962;

4. de Commissie van de E.E.G. te veroordelen om als schadevergoeding verzoeker moratoire interessen te betalen tegen een rentevoet te bepalen door het Hof over het verschuldigde achterstallige salaris;

5. de Commissie van de E.E.G. te verwijzen in de kosten;

6. verzoeker akte te verlenen, dat hij zich het recht voorbehoudt aanvullend bewijsmateriaal voor zijn middelen aan te voeren naar gelang van het onderzoek en in verband met het verweer van de Commissie van de E.E.G."

dat hij in zijn repliek zijn conclusies handhaaft, maar daarin punt 2 rectificeert in dier voege, dat men daarin moet lezen : „salaristrap 5";

Overwegende dat *verweerster* in haar verweerschrift en dupliek concludeert dat het den Hove behage :

„het onderhavige beroep als niet-ontvankelijk en in alle opzichten ongegrond te verwerpen;
de wederpartij in de kosten te verwijzen overeenkomstig de hier van toepassing zijnde bepalingen";

III — Middelen en aangevoerde gronden

Overwegende dat de door partijen aangevoerde middelen en gronden, wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep, als volgt kunnen worden samengevat :

Verweerster voert tegen het beroep aan dat het niet-ontvankelijk is op grond van verval van het recht. Het besluit van 29 oktober 1964 is immers een zuivere bevestiging van dat van 12 december 1962, waartegen verzoeker niet binnen de gestelde termijn is opgekomen.

Het recht van beroep is zelfs vervallen wanneer men de aanvang van de termijn stelt op 2 oktober 1963, dat is de datum op welke de omschrijving van de werkzaamheden en de bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden, door verweerster vastgesteld overeenkomstig artikel 5, lid 4, van het Statuut van de ambtenaren, ter kennis van het personeel is gebracht.

Verzoeker repliceert dat het besluit van 12 december 1962 „onaantastbaar" is. Zoals blijkt uit de arresten van het Hof in de gevoegde zaken 20 en 21-63, evenals in de gevoegde zaken 79 en 82-63 (*Jurisprudentie,* Deel X, blz. 235 e.v.; blz. 545 e.v.), moet immers het integratiebesluit los gezien worden van het recht dat iedere ambtenaar heeft om zijn positie zo nodig geregeld te zien overeenkomstig het principe van de overeenstemming tussen rang en functie. Dat besluit kon derhalve niet worden uitgelegd als een weigering om de eisen van belanghebbende met betrekking tot zijn rang in te willigen.

Bovendien vormen deze arresten nieuwe feiten, die het recht van beroep kunnen doen herleven. Zij zijn dan ook voor verweerster aanleiding geweest een lijst op te stellen van de ambtenaren die om herindeling hebben gevraagd; overigens waren vóór genoemde arresten zowel verweerster als verzoeker van oordeel dat een ambtenaar alleen door bevordering of een vergelijkend onderzoek een hogere rang kon bereiken.

De publikatie van de bovenbedoelde omschrijving van de werkzaamheden moet eveneens als een nieuw feit worden beschouwd. De termijn in kwestie is echter op dat ogenblik nog niet beginnen te lopen. De bedoelde omschrijving vormt immers, verre van nadeel te berokkenen aan verzoeker, de basis van zijn beroep. Anderzijds heeft hij, zodra hij aan de hand van de omschrijving zijn rang kon vaststellen, „al het mogelijke gedaan om die rang te verkrijgen langs alle wegen die voor hem openstonden". Zo heeft hij met name gesolliciteerd naar de plaats A 6, bedoeld in de aankondiging van de vacature no. 872; na te zijn afgewezen, heeft hij een klacht ingediend, waaraan geen gevolg is gegeven.

Verweerster beroept zich in haar antwoord op de Jurisprudentie van het Hof, volgens welke door een klacht, die is ingediend op grond van artikel 90 van het Statuut, de in het Statuut voor een gerechtelijk beroep vastgestelde termijn niet kan worden verlengd. Het onderhavige beroep zou derhalve alleen ontvankelijk zijn, indien de klacht, waarop het beroep is gevolgd, op zijn laatst zou zijn ingediend binnen drie maanden na de publikatie van de bovenbedoelde omschrijving, zulks onafhankelijk van het feit dat verzoeker daardoor niet benadeeld was.

De door verzoeker aangehaalde arresten vormen geen nieuwe feiten, daar hun gezag van gewijsde is beperkt tot de partijen bij deze geschillen. Overigens was er in deze zaken in tegenstelling met het geval van verzoeker geen geschil over het hiërarchisch niveau van de functie, bekleed door de belanghebbende — wat betreft de besluiten tot herindeling naar aanleiding van genoemde arresten en ten gunste van andere ambtenaren dan de verzoekers, was verweerster juridisch niet gehouden om die besluiten te nemen.

Ten slotte komt van alle stappen, door verzoeker gedaan om een hogere indeling te verkrijgen, vanuit het oogpunt der termijnen, alleen de klacht van 3 augustus 1964 in aanmerking;

IV — Procedure

Overwegende dat de procedure regelmatig is verlopen;

dat de Tweede Kamer van het Hof, na kennisneming van het rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft beslist, dat er geen aanleiding was tot een instructie;

dat partijen ter zitting van 3 november 1965 zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 2 december 1965 zijn conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat verweerster een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, op grond van het feit dat het beroep niet binnen de gestelde termijn ingediend zou zijn;

1. Overwegende dat het beroep is gericht tegen de afwijzing van 29 oktober 1964 door de Voorzitter van de Commissie van de klacht van 3 augustus daaraan voorafgaand, strekkende tot herindeling van verzoeker in de rang A 6 met ingang van 1 januari 1962;

dat deze afwijzing neerkomt op bevestiging van het besluit van 12 december 1962, voor zover verzoeker daarbij is benoemd in rang B 1;

dat vaststaat dat verzoeker noch een administratieve klacht, noch een gerechtelijk beroep binnen de termijn van artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren tegen dit besluit heeft ingediend;

Overwegende dat verzoeker echter een beroep doet op de arresten van het Hof in de gevoegde zaken 20 en 21-63, alsmede in de gevoegde zaken 79 en 82-63 (*Jurisprudentie,* Deel X, blz. 235 e.v., blz. 545 e.v.) en daaruit afleidt dat hij geen beroep had kunnen instellen tegen het bovenbedoelde besluit;

dat het Hof daarin immers als zijn oordeel zou hebben uitgesproken dat het integratiebesluit los moet worden gezien van het recht van het personeelslid om zijn administratieve positie geregeld te zien;

Overwegende dat verzoeker miskent dat hij destijds bij verweerster een verzoek had kunnen indienen om een dergelijke regeling te bereiken en tegen een eventuele weigering daarvan voor het Hof op te komen, zoals dat in bedoelde arresten is toegelaten voor de belanghebbende ambtenaren;

2. Overwegende dat verzoeker naar voren brengt dat de publikatie door verweerster in 1963 van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden, die aan ieder ambt zijn verbonden — bedoeld in artikel 5, lid 4, van het Statuut van de ambtenaren — een nieuw feit

vormde, waardoor de beroepstermijn tegen de vroegere indeling opnieuw is gaan lopen;

dat er niettemin aanleiding bestaat, dat al moge dit argument op zichzelf juist zijn, verzoeker evenmin tegen deze indeling is opgekomen binnen de termijn van artikel 91 bovenbedoeld, te rekenen vanaf die publikatie;

dat verzoeker weliswaar aanvoert, dat hij, zodra hij aan de hand van bedoelde omschrijving de rang, waarop hij recht meende te hebben, kon vaststellen, „al het mogelijke gedaan heeft om die rang te verkrijgen langs alle wegen, die voor hem openstonden";

dat echter vaststaat, dat de klacht van 3 augustus 1964 de eerste en de enige is geweest welke zijn herindeling met terugwerkende kracht, op grond van de integratie, ten doel had;

dat de stappen, welke hij heeft ondernomen om door een bevordering of een vergelijkend onderzoek een hogere rang te verkrijgen, met een dergelijke klacht niet op één lijn kunnen worden gesteld, gezien de verschillen welke tussen deze twee soorten verzoeken bestaan zowel wat hun grondslag als de mogelijke gevolgen daarvan betreft;

3. Overwegende dat volgens verzoeker de bovenaangehaalde arresten van het Hof eveneens nieuwe feiten vormden;

Overwegende dat de rechtsgevolgen van een door het Hof in een twistgeding gewezen arrest, houdende nietigverklaring van een handeling, behalve de bij het geding betrokken partijen slechts de personen die rechtstreeks betrokken zijn bij de nietigverklaarde handeling zelf raken;

dat een dergelijk arrest derhalve slechts ten aanzien van deze personen een nieuw feit kan opleveren;

dat vaststaat dat besluiten van de Commissie van de E.E.G. waarbij werd geweigerd de positie van belanghebbenden te regelen overeenkomstig het beginsel van de overeenstemming tussen een functie en de in bijlage I van het Statuut van de ambtenaren vastgestelde rang, bij de arresten in kwestie zijn vernietigd;

dat deze besluiten, die alleen betrekking hebben op de individuele positie van elk der belanghebbenden, niet rechtstreeks derden, zoals verzoeker, kunnen betreffen;

dat derhalve de arresten in kwestie ten aanzien van verzoeker niet kunnen worden beschouwd als nieuwe feiten die de termijn van beroep tegen het besluit, waarbij hij in rang B 1 werd ingedeeld, opnieuw zouden kunnen doen gaan lopen;

Overwegende dat uit het bovenstaande volgt, dat de onderhavige exceptie op goede gronden berust en dat derhalve het beroep als zijnde niet-ontvankelijk moet worden verworpen;

II — Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoeker in zijn beroep in het ongelijk gesteld is;

dat hij derhalve krachtens de bepalingen van artikel 69, paragraaf 2, en artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering in de kosten moet worden verwezen met uitzondering van die gemaakt door verweerster;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 69 en 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

Gelet op artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

1. Verwerpt het beroep als zijnde niet-ontvankelijk;
2. Veroordeelt verzoeker in de proceskosten, met uitzondering van die welke door verweerster zijn gemaakt.

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg, op veertien december negentienhonderdvijfenzestig.

Strauß Donner Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting, gehouden te Luxemburg op veertien december negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer,
W. Strauß